

Ако на лъжата краката са къси...

Зооинж. Венелин Динчев

Господата от БРФК знаят много отдавна за идеята да се регистрира една балканска порода пастирско куче с национални разновидности и няма защо да се правят на ощипани моми и отново да имитират патриотизъм. В броя от 24 април 2003 г. на вестник "Труд", на стра. 14, е поместено интервю с г-н Любомир Бояджиев, председател на регионалния клуб *"Българско овчарско куче" в Банкя, член на БРФК. Той заявява "Мирослав (правилното е Миливое) Урошевич на международно киноложко състезание у нас ни каза: "Ние имаме много пари (наистина сърбите правят по 2-3 милиона долара годишно от кучета). От нас парите, от вас кучетата и ще направим балкански пастирски пес". Едва не го набихме"* - край на цитата.

Ако г-н Бояджиев не е склонен да продава нашата порода, има хора които не се гнусят от предложението на съседите. Така че целта на воаяжа до Белград съвсем не е признаването на българска порода, а включването на каракачанското куче под едно измислено име в сурогата наречен - Балканско овчарско куче. Какви са интересите им, можем само да гадаем. Сигурно е обаче, че това не са интересите на България. Несериозно е лаици като господата Литов и Попов да претендират за разумен подход в област, в която нямат необходимите познания. Все пак не става дума за художествена самодейност. Те не са в състояние да защитят българските интереси в областта на кинологията не само поради имиджа си на некоректни търговци на кучета (които нямат място в организираното киноложко движение според правилата на FCI), а преди всичко поради липса на адекватни възможности.

Освен всичко друго, така наречения стандарт "изготвен" от БРФК на практика копира в основни линии стандарта на каракачанското куче, публикуван далеч преди появата на екзотични идеи за планински, пастирски, горански и овчарски кучета и за да е резултат пълен, Литов е гласувал за признаването на каракачанското куче още през 1993 г., а днес твърди, че няма такова куче.

Оказа се, че това което мислехме за най-трудно постижимо, стана най-лесно. Светът безпроблемно прие каракачанското куче като част от генетичния фонд на кинологията. Световно известни имена (учени и изследователи) признаха, че тази българска порода съществува и има свое място в систематиката на кучетата. Да, ама не, както казваше един известен журналист от близкото минало. Все пак живеем в България и здравите сили надделяха над здравия разум.

Напук на всякаква логика, някои от най-активните апологети на каракачанското куче, обзети сякаш от шизофрено раздвоение на личността, изведнъж обявиха, че кучетата им повече не били каракачански, а овчарски. (Първо бяха планински, после пастирски, български горан и накрая овчарски). И нещо повече, ако не си съгласен с тях, не си никакъв патриот. Интересно, значи Йордан Йовков, Георги Райчев, Йордан Радичков, Станислав Стратиев, акад. Хлебаров, акад. Хинковски, проф. Балевски, проф. Габрашански, проф. Караиванов, проф. Станков, проф. Тянков и много други български учени, писатели и общественици не са патриоти, тъй като говорят и пишат за каракачанска овца, каракачански кон и каракачанско куче. Не знаех!
Знам обаче, че по-лош от антипатриотизма е само псевдопатриотизма.

Знам, че без площадния Бай Ганьовски “патриотизъм” на неколцина, българската порода каракачанско куче отдавна щеше да е регистрирана в Международната федерация по кинология.

Защото никой до сега не е поставял под съмнение българския произход на каракачанското куче. Безкрайните увещания на нашите “кинолози” и “патриоти” обаче към сърби и гърци да припознаят каракачанеца като тяхна порода, може и да намери почва. Все пак живеем на Балканите! И ще се получи чудото: имаме българска порода – каракачанска овца, имаме и българска порода – каракачански кон, но няма да имаме българска порода – каракачанско куче, защото който пръв се сети (комшиите от запад или юг) ще си го заплуюе, с възторженото одобрение, разбира се, на нашите “патриоти”.